

Arrest

nr. 55 332 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX loco advocaat K. HINNEKENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger van Armeense afkomst, bent geboren in 1979 in Mkhchyan. U bent afkomstig van Artashat. U gaf aan dat u problemen ondervond omdat u getuige was van en vervolgens deel had genomen aan een gevecht tussen Vilen, de zoon uw werkgever, enerzijds en Hovan, een neef van Hovik Abrahamyan, een verkozene van het parlement, anderzijds. U verklaarde dat Vilen op 4 april 2009 verwickeld raakte in een gevecht over staanplaatsen voor taxi's. U beweerde dat u samen met vier andere collega's, die op deze staanplaats aanwezig waren, meevocht. U gaf aan dat u en een collega later op de dag werden opgeroepen om ergens mensen op te halen. Toen u ter plaatse kwam, werd u lastiggevalen door vrienden van Hovan en werden jullie voertuigen in brand gestoken. Dezelfde dag werd u door de politie opgepakt en gedurende 10 dagen vastgehouden. U

kwam vrij nadat u een document had ondertekend om zich opnieuw aan te melden wanneer u zou worden opgeroepen. U dook vervolgens samen met uw gezin onder in Goris. U verklaarde dat uw moeder en broer hierop niet met rust werden gelaten en dat ze werden opgepakt op 10 januari 2010. Uw broer belde u op vanuit het politiekantoor met de boodschap dat ze hen zouden laten gaan als u zich zou aangeven. Op 15 januari 2010 gaf u zich aan bij de politie van Artashat, waar u tot 31 januari 2010 werd vastgehouden. U kwam vrij en merkte dat niemand van uw gezin nog thuis was. U contacteerde een vriend die u hielp Armenië te verlaten en u reisde naar Europa. U kwam in België aan op 25 februari 2010 waar u de volgende dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Uw echtgenote, MANVELYAN Ofelya (o.v. 6.586.422), vertrok enkele dagen na uw arrestatie samen met uw moeder en uw broer naar Moskou. Begin maart 2010 belde uw echtgenote uw vriend Artur op en vernam zo dat u was vrijgekomen en naar België was vertrokken. Uw echtgenote reisde hierop opnieuw naar Armenië. Op 5 mei 2010 verliet uw echtgenote samen met uw dochter Armenië opnieuw en reisde ze naar België waar ze op 10 mei 2010 aankwam. De volgende dag vroeg uw echtgenote asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie volgende documenten voor: de kopies van uw paspoort, het paspoort van uw echtgenote en kind, uw rijbewijs, uw militaire boekje, de geboorteaktes van uw echtgenote en kind, uw huwelijksakte, diploma's, een kaartje van jullie opvangcentrum en de notities van uw advocaat.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van zakelijke problemen tussen uw werkgever en familieleden van een volksvertegenwoordiger van het parlement uw land bent ontvlucht. U gaf aan dat u getuige was van en deelgenomen had aan een gevecht over de standplaats voor taxi's in Jerevan (CGVS man, p. 9, 10, 11).

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel document of bewijs voorlegde van uw werkzaamheden als taxichauffeur, een werkzaamheid die u meer dan een jaar lang zou hebben uitgeoefend (CGVS man p. 15), noch van de convocaties die u volgens uw echtgenote zou hebben ontvangen (CGVS vrouw p. 8). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de problemen die u op uw werk zou hebben ondervonden aangetast.

Voorts bevatten uw opeenvolgende verklaringen en de verklaringen tussen u en uw echtgenote tegenstrijdige en incoherente elementen, waardoor uw asielrelaas verder ondermijnd wordt. U verklaarde in eerste instantie dat u werkzaam was als taxichauffeur van januari 2009 tot 4 april 2009. Toen u werd gewezen op het feit dat het hier slechts om drie maanden ging, wijzigde u uw verklaringen en zei u dat het misschien 2008 was, maar dat het zeker meer dan drie maanden was. U beweerde dat u het niet kon duiden met maanden (CGVS man p. 15). Ook uw echtgenote slaagde er niet in aan te geven hoelang u taxichauffeur was geweest. Zij dacht dat dit anderhalf jaar het geval was geweest. Ze kon echter niet aangeven sinds welk jaar u als taxichauffeur had gewerkt en beweerde dat u dat werk deed en hier vervolgens een paar maanden mee gestopt was, waarop u opnieuw dit werk hervatte (CGVS vrouw p. 7). Het is opmerkelijk dat u, noch uw echtgenote, erin slaagden aan te geven hoelang u precies werkzaam was geweest als taxichauffeur en dat jullie hierover incoherente verklaringen aflegden.

U verklaarde voorts dat u werd gezocht en dat de politie naar u was komen vragen en dat ze dit regelmatig deden. U beweerde dat u geen convocaties kreeg, dat men u gewoon thuis was komen halen en dat het geen officiële zaak was (CGVS man p. 14). Uw echtgenote gaf echter aan dat convocaties naar jullie woning werden opgestuurd. Zij voegde hieraan toe dat het volgens uw moeder om veel convocaties ging. Ook al verklaarde uw vrouw dat uw moeder hierover niets vertelde, is het niet aannemelijk dat uw vrouw, die wel op de hoogte was van deze convocaties, u hier achteraf niet over zou hebben ingelicht (CGVS vrouw p. 8). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

U verklaarde bovendien dat u, samen met vier andere collega's, getuige was geweest van het gevecht en dat jullie alle vier hieraan hadden deelgenomen (CGVS man p.12, 17). Toen u werd gewezen op uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u verklaard had dat u en slechts één andere collega bij het gevecht betrokken waren geraakt (DVZ vragenlijst 3.5), antwoordde u dat u het toen misschien had over de collega die erbij was toen de wagens in brand werden gestoken (CGVS man p. 17). Aangezien u het op de Dienst Vreemdelingenzaken pas later had over het incident waarbij de auto's in brand werden gestoken, heft uw uitleg deze tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen geenszins op.

Ook betreffende het reispaspoort van uw dochter werd een ongerijmdheid vastgesteld. Uw echtgenote verklaarde dat u dit reispaspoort had aangevraagd in januari 2010 en dat u zich toen had aangegeven (CGVS vrouw p. 5). Uit de door u voorgelegde kopie van het paspoort van uw dochter blijkt

echter dat dit document werd uitgereikt op 17 december 2009, een maand voordat u zich bent gaan aangeven en nog voordat u van uw broer vernam dat hij en uw moeder werden vastgehouden. Toen uw echtgenote hiermee werd geconfronteerd, beweerde ze dat men een willekeurige datum neemt en dat niet alles volgens de procedure loopt waaraan ze toevoegde dat als je geld betaalt, ze een vroegere datum in het paspoort kunnen zetten (CGVS vrouw p. 5). Deze uitleg is allesbehalve overtuigend en verklaart deze ongerijmdheid niet. Nergens uit uw relaas blijkt immers dat u geld hebt betaald om de uitreikingsdatum in het paspoort van uw dochter te vervroegen, noch dat u hier een reden toe zou hebben gehad. Voorts moet worden opgemerkt dat deze aanvraag en het bekomen van een paspoort voor uw dochter om het land te verlaten niet in overeenstemming te brengen is met uw vrees voor vervolging. Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat deze paspoortaanvragen centraal worden geregistreerd bij de paspoortafdeling van de politie (OVIR).

Deze tegenstrijdigheden en ongerijmdheden, die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook de reisroute zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is. Uit uw relaas blijkt dat u alleen met een minibus vanuit Jerevan naar België bent gereisd. Opmerkelijk genoeg is dit de enige informatie die u betreffende uw reisroute kon verschaffen. U weet niet via welke landen u bent gereisd, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen. U hebt nooit documenten moeten tonen en u weet ook niet of de chauffeur documenten heeft moeten tonen. U weet niet eens of er voor u al dan niet reisdocumenten werden gebruikt. U verklaarde geen concrete afspraken te hebben gemaakt over uw reis (CGVS man p 5, 6). Uw verklaringen overtuigen niet. Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat bij binnenkomst in de Europese Unie strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over uw reis en reisdocumenten. Hetzelfde kan ook vastgesteld worden over de reisroute van uw echtgenote. Het is vooreerst opmerkelijk dat uw echtgenote voor haar reis naar Europa vanuit Moskou nota bene terug naar Armenië reisde om vandaaruit een minibus te nemen om naar België te reizen. Verder weet uw vrouw niet via welke landen zij naar België heeft gereisd, noch via welke grens ze de Europese Unie is binnengekomen. Uw echtgenote verklaarde eveneens dat ze haar documenten had afgegeven en dat ze niet wist of deze documenten werden gebruikt tijdens de reis, noch of er documenten werden getoond en of er ergens controles waren. Evenmin zijn er tijdens haar reis afspraken gemaakt over wat te doen tijdens de reis of bij controles (CGVS vrouw p. 4, 5). Gezien deze vaststellingen dient jullie reisroute als ongeloofwaardig te worden beschouwd.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld. De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De kopies van uw paspoort, het paspoort van uw echtgenote en kinderen, uw militaire boekje, uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw vrouw en uw dochter, uw huwelijksakte en de diploma's, bevatten enkel persoonsgegevens evenals informatie over de door uw vrouw genoten opleidingen die hier niet worden betwist. Het kaartje van het opvangcentrum geeft enkel aan dat uw echtgenote een afspraak had met de gynaecoloog en dat ze zich misselijk voelde en houden geen verband met de asielfeiten. De notities van uw advocaat tenslotte vormen de weergave van het gehoor op het Commissariaat-generaal op 12 juli 2010.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de motiveringsplicht, van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 49, 50, 52, 57/6, 62 en 63/2 van de vreemdelingenwet en van « de richtlijn 2004/83 van de Europese unie ». Hij doet gelden dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is, onjuist en onvoldoende en dat door deze beslissing te nemen de verwerende partij zich bezondigd heeft aan machtsmisbruik en heeft verzuimd de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging die verzoeker naar voor heeft gebracht, te onderzoeken. Door de bestreden beslissing te nemen, aldus verzoeker, heeft de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en « het principe van goede administratie » heeft geschonden alsmede het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht. De verwerende partij heeft ten onrechte verzoeker niet erkend als vluchteling, noch de subsidiaire bescherming toegekend.

Verder in het verzoekschrift worden de artikelen 48 tot en met 48/5 geciteerd en worden een aantal theoretische beschouwingen gewijd aan de motiveringsplicht ex artikel 2 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 enerzijds en ex artikel 149 van de Grondwet anderzijds.

2.2. De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker weliswaar een opsomming geeft van verschillende door hem geschonden geachte rechtsregels, zonder dat hij daarbij verduidelijkt op welke manier de bestreden beslissing deze bepalingen heeft geschonden. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt overigens dat verzoeker, naast de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, in essentie de schending aanvoert van de motiveringsplicht, en dit in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus enerzijds en de subsidiaire beschermingsstatus anderzijds.

2.3. Wat de schending van de motiveringsplicht betreft, stelt de Raad vast dat artikel 149 van de Grondwet bepaalt dat elk vonnis met redenen is omkleed. Derhalve valt niet in te zien hoe de schending van deze bepaling kan worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing die is genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een administratieve overheid. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De bestreden weigeringsbeslissing is ingegeven door (i) een gebrek aan bewijzen, (ii) tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote, (iii) incoherenties in verzoekers eigen verklaringen, (iv) ongerijmdheden in verband met het reispasspoort van verzoekers dochter en (v) de ongelooftwaardigheid van de reisroute.

2.7. Ten aanzien van het motief met betrekking tot het gebrek aan bewijs doet verzoeker gelden dat hij moeilijk een convocatie kan voorleggen die hij zelf nooit gezien heeft, documenten kunnen ook niet meer worden gevraagd omdat zijn moeder al weg was naar Moskou en hij sinds lange tijd geen contact meer heeft gehad met haar. Bewijzen over het feit dat hij taxichauffeur zou zijn geweest zijn er niet, omdat hij geen officieel taxichauffeur was.

2.8. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat geen bewijzen voorliggen, noch van de convocaties die verzoeker volgens zijn echtgenote zou hebben ontvangen, noch van zijn werk als taxichauffeur, en dat hij daar, buiten wat loutere beweringen, geen afdoende verklaring voor kan bieden, terwijl van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om bewijsstukken te verkrijgen die zijn asielrelaas kunnen ondersteunen. Niet alleen legt verzoeker geen bewijzen voor, bovendien wordt ook vastgesteld dat de door hem aangevoerde reden niet strookt met hetgeen hij tijdens het gehoor bij de verwerende partij verklaarde, met name dat hij voor een officieel taxibedrijf werkte (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stuk 5, p 4) en dat hijzelf een vergunning kreeg om met de wagen te rijden (p 15).

Overigens blijkt verder uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing dat zowel verzoeker als zijn echtgenote incoherente verklaringen aflegde over de tijdspanne waarin hij werkte als taxichauffeur. Verzoeker stelt daartegenover dat zijn verklaringen en die van zijn echtgenote elkaar in essentie blijken aan te vullen, en dat hijzelf enorme geheugenproblemen heeft, die zijn verklaringen hebben beïnvloed. De Raad kan hem hierin niet volgen: vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker wel degelijk in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en dat hij gedurende de hele procedure geen enkel document neerlegde waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zijn geheugenproblemen hem ervan zouden weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen. De discrepanties tussen wat verzoeker aanvankelijk verklaarde, meer bepaald dat hij tussen januari en april 2009 zou hebben gewerkt als taxichauffeur, en wat hij later zei, met name dat het misschien 2008 was en dat het zeker om meer dan drie maanden ging, enerzijds, en de verklaringen van zijn echtgenote, die er evenmin in slaagde aan te geven hoe lang verzoeker met de taxi had gereden maar dacht dat dit anderhalf jaar het geval was geweest en in ieder geval niet wist sinds welk jaar, anderzijds, zijn onaannemelijk. Dat de verklaringen mekaar zouden aanvullen is dan ook een stelling die niet opgaat. Bovendien betreft het hier een cruciaal element in het asielrelaas, vermits verzoeker had verklaard deel te hebben genomen aan een gevecht over standplaatsen voor taxi's en dit de aanleiding was voor zijn problemen in zijn land van herkomst. Van echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten om hun asielaanvraag te ondersteunen kan dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat zij hierover eenduidige verklaringen zouden afleggen. In die optiek kan de vergoelijking van verzoeker, dat het gaat om verklaringen die slechts enige nauwkeurigheid missen en die dan nog niet eens aan hem te wijten zijn, zodat ze niet tot de ongegrondheid van de asielaanvraag kunnen leiden, niet worden bijgetreden. In zoverre verzoeker desbetreffend nog verwijst naar het Procedurehandboek van het UNHCR en rechtspraak van de Raad van State om zijn stelling te ondersteunen, moet worden vastgesteld dat de Proceduregids geen afdwingbare regels bevat zodat verzoeker zich er niet op kan beroepen enerzijds, en dat verzoeker niet aantoonde dat de aangehaalde rechtspraak mutatis mutandis op zijn dossier kan worden toegepast, inzonderheid omdat deze rechtspraak betrekking heeft op het niet vermelden van feiten, terwijl het in casu tegenstrijdigheden betreft. Bovendien blijkt, uit hetgeen voorafgaat en uit wat hierna nog zal blijken dat de Raad het geheel van motieven van de bestreden beslissing in overweging zal nemen en niet slechts één van de vastgestelde ongerijmdheden.

2.9. Met betrekking tot de convocaties die verzoeker volgens zijn echtgenote zou hebben gekregen, moet, naast de vaststelling die hierboven al werd gedaan dat hiervan geen enkel bewijs voorligt, evenzeer worden geconstateerd dat de verklaringen desbetreffend tegenstrijdig zijn, zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker stelt hiertegenover dat hij geen convocatie vermocht voor te leggen die hij zelfs niet gezien heeft en dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij er pas later op de hoogte

werd gebracht, zodat zijn verklaringen alleen hetgeen bevatten wat hij op dat moment wist. Hij heeft, zo voegt hij eraan toe, geen contact meer met zijn moeder, die zelf problemen heeft. De Raad treedt de verwerende partij echter bij, waar die stelt dat het te dezen volstaat vast te stellen dat het volstrekt onaannemelijk is dat verzoeksters echtgenote hem niet onmiddellijk zou hebben ingelicht over de convocaties, gelet op de impact die het ontvangen ervan moet hebben nagelaten.

2.10 Aangaande de discrepanties die in de bestreden beslissing werden aan het licht werden gebracht aangaande verzoekers betrokkenheid bij de vechtpartij, legt die laatste nogmaals de nadruk op zijn geheugenproblemen en stelt hij dat zijn verklaringen moeten aanvaard worden. Evenwel werd hierboven (sub 2.8.) reeds vastgesteld dat geen bewijs voorligt van het gegeven dat verzoeker ingevolge die geheugenproblemen niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. Dat verzoeker er dus niet in slaagt om betreffende het meest cruciale element van zijn asielrelaas een eenduidige weergave van de feiten te geven, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. Wat betreft zijn verwijzing naar de Proceduregids van het UNHCR kan worden gewezen op wat daarover sub 2.8. werd gesteld.

2.11. Wat het motief in de bestreden beslissing betreft aangaande de datum van uitgifte van het reispaspoort van de dochter, doet verzoeker gelden dat die juist vervroegd werd omdat de betrokkenen normaal gezien geen paspoort meer zouden kunnen verkrijgen; er werd immers een document getekend dat het land niet zou verlaten worden. Dit paspoort werd op semi-officiële wijze verkregen via geld. Verzoeker heeft niet gecontroleerd bij de centrale politiedienst of er dan een registratie zou zijn geweest. De Raad is desbetreffend van oordeel dat verzoeker niet verder komt dan blote beweringen, nu nergens uit het relaas is gebleken dat werd betaald om de uitreikingsdatum te vervroegen. Bovendien biedt deze bewering geen tegengewicht voor de informatie die zich in het administratief dossier bevindt en krachtens dewelke alle paspoortaanvragen centraal worden geregistreerd bij de paspoortafdeling van de politie. Verzoekers argument dat hij dat niet heeft gecontroleerd, doet daaraan geen afbreuk, zodat in de bestreden beslissing terecht werd gesteld dat de aanvraag en het bekomen van een paspoort niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.12. Ten slotte, wat betreft vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers reisroute ongeloofwaardig is, wijst hij erop dat het juist het werk is van een passeur om mensen probleemloos over te brengen en het dus mogelijk is dat een aantal grenzen worden overschreden terwijl de betrokkene slaapt. Voorts werpt hij op dat de documentatie in het administratief dossier slaat op grenscontroles via het luchtruim en niet op transport over land. Verzoeker verwijst opnieuw naar rechtspraak en de Proceduregids, om te stellen dat mogelijke onwaarheden niet kunnen worden weerhouden enerzijds, en dat het begin van ontbreken van bewijs omtrent de identiteit, reisweg en het feitenrelaas geen afdoende grond is om de weigeringsbeslissing te verantwoorden, en argumenten met betrekking tot de reis niet determinerend kunnen zijn en er geen bewijs van kan worden geleverd, anderzijds.

2.13. Verzoekers stelling dat de geloofwaardigheid van het reisverhaal geen element kan zijn ter beoordeling van de vluchtelingenstatus kan niet worden aanvaard. De asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004). De vaagheden die desbetreffend door verzoeker worden geëtaleerd zijn van aard om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dienaangaande te ondermijnen. Waar verzoeker daartegenover stelt dat het het werk is van de passeur om mensen zonder problemen de grens over te brengen en het mogelijk is dat een aantal grenzen werden overschreden terwijl hij sliep, is de Raad, samen met de verwerende partij van oordeel dat van een persoon die uit vrees voor vervolging zijn land verlaat en op illegale wijze naar Europa reist, in alle redelijkheid mag worden verwacht dat hij alert is omdat hij elk ogenblik riskeert te worden tegengehouden voor controles. Dat deze controles er daadwerkelijk zijn, blijkt uit het stuk dat werd gevoegd bij het administratief dossier (mapje 17, antwoorddocument 'Toegang tot de Schengenzone'), luidens hetwelk zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd, zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet weet of en welke reisdocumenten door de chauffeur werden gebruikt en hij niet door zijn passeur zou zijn ingelicht over de documenten die zouden worden gebruikt en wat van hem werd verwacht bij controle, terwijl kan worden aangenomen dat dit een absolute vereiste is voor het welslagen van de onderneming. Verzoekers opmerking dat het antwoorddocument alleen betrekking heeft op grenscontroles via het luchtruim gaat niet op. Het document behandelt de toegang tot de Schengen-zone in het algemeen enerzijds, en de toegang via de luchthavens anderzijds. De informatie die de verwerende partij eruit heeft geput kan worden gevonden in het algemene deel. Wat de verwijzing naar de Proceduregids betreft, kan andermaal worden

verwezen naar 2.8. De rechtspraak die wordt aangehaald heeft geen precedentswaarde, temeer nu verzoeker niet aantoonst dat het over gevallen gaat analoog aan het zijne, en bovendien kan er nogmaals op worden gewezen dat de bestreden beslissing in zijn geheel moet worden gelezen, en dit in het licht van de vereisten die de motiveringsplicht stelt.

2.14. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij genoegzaam, op grond van pertinente en draagkrachtige motieven is kunnen komen tot het oordeel dat, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, in zijn hoofde noch een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming is aangetoond. Dat bij het nemen van de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel zou geschonden zijn, kan niet worden volgehouden : dit beginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de gehoorverslagen van verzoeker en zijn echtgenote en de voor de behandeling van de aanvraag relevante landeninformatie. Verzoeker kreeg tijdens zijn gehoor de kans om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.15. Het middel kan niet worden aangenomen en het beroep moet dienvolgens worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS